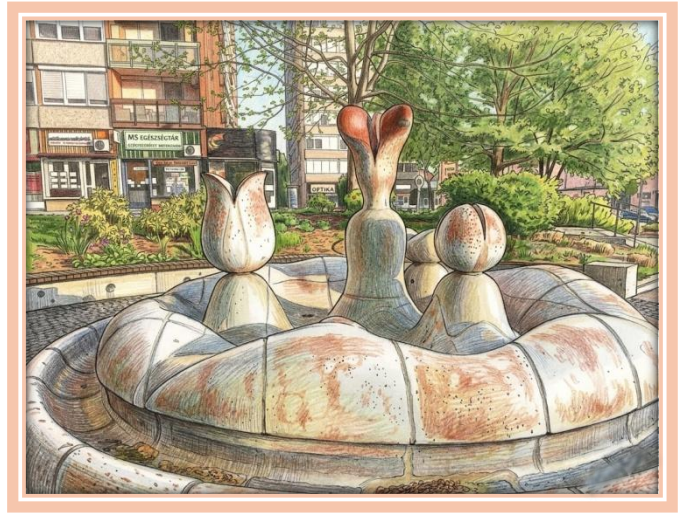

A Tulipános kút legendája

Réges régen élt ezen a vidéken egy Zante nevű lány. Nagyszerűségéről, kifinomult szépségéről sok történetet meséltek az itt lakók. Édesanyja azért adta neki ezt a nevet, mert álmában sokszor jelent meg egy kála. Mikor megszületett a gyermeke, szemét könnyek lepték el és meghatódottan suttopta fülébe:

- Drága kis Zante! Ártatlan szépségeddel beragyogod lelkemet!

Légy tiszta- és jószívű! Légy tiszta- és jószívű!

Ezt suttopta sokáig, miközben egy könnycseppje Zante csuklójára hullott. Azt letörölve észrevett egy kála alakú anyajegyvet a helyén.

Rögtön tudta, hogy álma varázserővel bír és tovább öröklődik. Egyszer majd Zante örökre megváltoztatja valaki életét. Gyermekei pedig szintén anyajegyvel a csuklójukon fognak megszületni.

Zante szerény, szorgalmas, jóságos fiatal lánnyá cseperedett. Ligetes kertjében mandula és meggyfák roskadoztak a rengeteg gyümölcstől. Ezekből sok finomság készült a környék lakóinak örömére. A fák hús lombjai alatt pedig ibolyák alkotta virágszőnyegen pihent meg kutyájával. Ilyenkor gyakran eszébe jutott, hogy mennyire magányos lett édesanyja elvesztése után.

Egy napon egy szobrászlegény tévedt errefelé. Járt a világot, hogy mesterségét kitanulja. Nem volt könnyű dolga, mert néma volt. Vándorútja során, mikor elfáradt, leült az út szélére, felvett egy kődarabot és elkezdte farigcsálni. Sosem tudta előre mi lesz majd belőle, de hogy-hogy nem mindig egy-egy virág került ki a kezei közül. Amikor szállást keresett és bekopogtatott a házakba, mivel nem tudott beszélni, megmutatta azt a levelet, amiben leírta, hogy mi járatban van, és egy-egy virágot nyújtott át fizetésként. De senki nem értékelte kőből faragott alkotásait és elküldték.

A legény egyszer Zante házában kért szállást. Ő, ahogy meglátta a legény tenyerében a virágokat, érezte, hogy jó emberrel van dolga. Befogadta. A legény pedig cserébe segédkezett a ház körüli teendőknél. Kora reggeltől késő estig szorgoskodtak mindketten. Amikor megpihentek, a legény újabb és újabb virágokat faragott, Zante pedig nézte elmélyülten. Közben arra gondolt, milyen kár, hogy ez a legény nem tud beszélni és nem hallhatja a hangját. Ugyan minden nap végén kapott

egy-egy köszönő levélkét, s míg olvasta, sokszor elképzelte ahogy bársonyos, kicsit mély hangján a nevéen szólítja és azt mondja: Kedves Zante! Köszönöm, hogy befogadtál! Hálás vagyok kedvességédért!

Eszébe jutottak édesanyja szavai. Ő azt mondta, hogy az álmaik varázserővel bírnak, így ha segítségre van szüksége, figyelje meg, miről szólnak. és tudni fogja, mi a teendője.

Egy ideje álmai végén egy szökőkút jelent meg. Sokáig nem foglalkozott vele, de most érezte, hogy ez nem véletlen. Megkérte hát a legényt, hogy a kertbe készítsen egy szökőkutat. A legény boldogan elvállalta. Még éjszakánként is dolgozott, hogy minél előbb elkészüljön, és Zantének örömet szerezzen. Nem is engedte, hogy a lány megnézze, amíg be nem fejezte, és vízzel nem töltötte fel, amit a közeli tóból hozott.

Zante már alig várta, hogy láthassa a kútát. Mikor a fiú odavezette, és a lány meglátta, hogy mit alkotott a fiú éjt nappallá téve, olyan melegség és hála öntötte el szívét, hogy szeme könnybe lábadt. Közel ment a kúthoz és a vizet egy kicsit zavarosnak, szürkének látta. Egy lehulló könnycseppje viszont gyönyörű, kristálytisztá vízzé változtatta, melyen a napsugarak visszatükröződtek. Megmosták benne arcukat, a fiú pedig belemerítette tenyerét és egyet kortyolt.

- Milyen édes ennek a kútnak a vize! – szólalt meg váratlanul a fiú.
- Hiszen ezt te mondtad! Teljesült a titkos kívánságom és a varázslattal bíró álmom is valóra vált! – suttozta Zenta.

És boldogan hallgatta, ahogy a fiú elmeséli hosszasan, hogy mit jelentenek a kútban álló kövirágok.

A tulipán a bizalmat, gondoskodást, szerelmet, egy új kezdetet.

A bimbós pünkösdi rózsa a szerencse, a boldog élet jelképe.

A kövirózsa az életerő, életöröm szimbóluma.

A kála a tartós szeretetet és a boldog házasságot juttatja eszünkbe.

A virágok a fény gyermekei, a melegség hordozói – fejezte be a fiú. Két tenyerébe fogta Zante arcát és hosszasan, szerelemmel telve a szemébe nézett. A leány pedig egy kis idő után ráhajtotta fejét a fiú vállára, és szorosan magához ölelte.

Vándor, aki a kút mellett megpihensz és hallgatod a víz csobogását, kívánj valami jót, és ha álmodsz is róla, talán teljesül.

